

Itteste Strid, som ligger ude i Folket, vilde vedblive med Hensyn til disse Spørgsmaal, der berører Folkets Vel, eller, som Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (A. Hage) sagde, angaaer vor Ære, Liv og Guds. Den Tvist, som derved kommer ind, vilde virke meget nedtrykkende paa den rolige Overveelse af de Spørgsmaal, ved hvilke man vil søge at værne imod Forurettelse. Jeg vender tilbage til det, hvorfra jeg gik ud. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet har jeg Intet at bemærke, med Hensyn til Betimeligheden har jeg derimod Meget at indvende. Jeg troer, at det er at begynde med det Moment, hvor med man skal ende, og endelig har jeg med Hensyn til dette Spørgsmaals Indbringelse her i Thinget en Indvending med Hensyn til den Udskillelse, der i Grundloven er gjort mellem den administrative og dømmende Magt.

J. A. Hansen: Ja, jeg kan ikke følge den ærede sidste Taler i, hvad han har anført mod Betimeligheden af nærværende Lov, det kan jeg slet ikke gaae ind paa. Efter min Mening som Rægmand kunde det maaffee være meget godt, om man fik dette Lovforslag sat igjennem, men jeg vil dog, for at være fuldkommen sikker i min Sag, yttre adskillige Betæneligheder, som vel snarere kunde siges at være mig bibragte af Andre, men som jeg, da jeg nu engang har faaet dem, vilde ønske, at de ærede juridiske Medlemmer her i Thinget, der interessere sig saameget for denne Lovs Fremme, vilde betage mig ved nærmere Oplysning. Det Første, der stiller sig for mig, er, at jeg har hørt af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage), at han er imod, at Erklæringer, der gives af Dyrigheden, blive bekendte for Ansøgere eller Klagere, fordi det efter hans Mening svækker det patriarkaliske Forhold, der er saa ønskeligt imellem Dyrighed og Borgere (H. Hage: Det har jeg ikke sagt.) — jeg har det fra Rigsdagstidenden, hvori det staaer med tydelige Ord. Jeg vil nu tillade mig at spørge: naar det patriarkaliske Forhold maa opretholdes saa langt nede, at det netop skal gjælde mellem den meest underordnede og lavest stillede Dyrighedsperson her i Landet og Folket, maa man

da ikke kunne tænke paa, at dette patriarkaliske Forhold kunde være ligesaa ønskeligt høiere opad, navnlig mellem Høiesteret og vedkommende Borgere, og at det kunde være betænkeligt at rokke ved dette patriarkaliske Forhold, ved at paalægge Retten at give Grunde for sine Domme? Jeg er nu ikke meget tilbøielig til at lægge Vægt paa Bibeholdelsen af dette patriarkaliske Forhold i nogensomhelst af disse Henseender, men forsaavidt der maatte ligge Noget i denne Anskuelse angaaende Forholdet mellem den laveste Dyrighedsperson og Folket, da mener jeg, at der ogsaa kunde være Grund til at tage noget Hensyn dertil, ved den foreliggende Sag, og det Forhold den angaaer.

Gaae vi nu ud fra, at man kan affee fra at bibeholde dette patriarkaliske Forhold, og det er jeg tilbøielig til, saa stiller der sig en anden Betænelighed frem, som jeg ogsaa har hørt nævne her i Thinget. Det var, troer jeg, den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Kreds (Kampmann), der ved Sagens første Behandling udtalte, at efter hans hele Erfaring at domme vilde det bidrage til at styrke og befæste Høiesterets Anseelse her i Landet, hvis den gav Præmisser til sine Domme, men samme ærede Rigsdagsmand har fundet, at de lavest stillede Dyrighedspersoner her i Landet ikke behøve nogen saadan Støtte for deres Anseelse i Folket ved at være bekendt, hvad de erklære paa Ansøgninger. Naar nu den ringeste Dyrighedsperson ikke behøver nogen saadan Støtte for at kunne opretholde sin Anseelse ligeoverfor Folket, saa vil jeg henstille, om man ikke ogsaa kan være tilbøielig til at troe, at en Ret som Høiesteret, der er sammensat af saa høilærde Mænd, gjennem sin større Kundskabsmasse og Forening af Flere maatte have en saadan Sikkerhed i og for sig ligeoverfor Borgere, at den bedre kunde undvære den Støtte for sin Anseelse, der maatte ligge i, at Præmisserne for dens Domme blive offentligt bekendte for Borgere. Jeg er nu ikke meget tilbøielig til at troe, at den ærede Rigsdagsmand havde Ret, da han sagde, at Høiesterets Anseelse derved vilde styrkes — men fra den ærede Rigsdagsmands Standpunkt, der troer, at den er saa stærkt befæstet for de underordnede Embedsmænds Vedkommende, me-